

הסופר חיים באר היה בגוש-אמונים וחסיד ארץ-ישראל השלמה. הוא מסביר מדוע יצא מזה, מספר על הרקע שמתוכו צמחו מנהיגי הגוש, ועומד על הסכנות שבאנשים אלה

„עד ליום נישואי
התגוררתי עם
הורי בחדר אחד
מאחרי המכולת
שלנו”

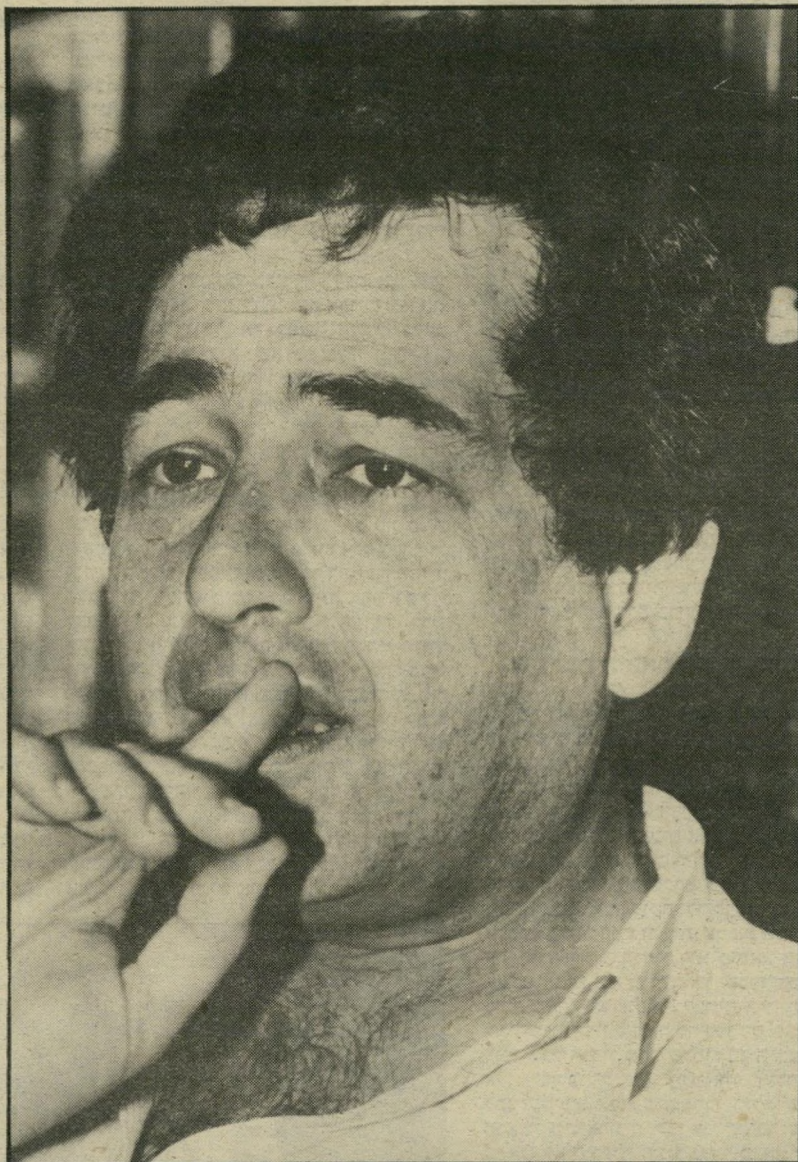
„לאבי היה מלון
ללילה האורחים
היו זונות דחוב,
כושעים ואספסוף
מיקרי”

„אמא היתה נותנת
ביצים למרכוס
מחנות הספרים, והוא
היה נותן לי להחליף
כמה ספרים שרצייתי”

„אמי היתה מרת'
נפש, וביקשה את
נפשה למות. היא
סחבה אחריה
כצע וכגע”

„לאמא שלי זה
נראה לא-הוגן
שלבן שלה יהיה
גודל של
בעל-מכולת”

„שני השלימזלים
האלה, אבי ואמי,
נכגשו, והם נאחזו
האחד בשני, לא
מתוקף האהבה”

ראיינה שרית ישי

”אני לא רוצה

להיות מיליאנר!”

היטב באך קרה שהוא לא אחד מהם. קודם כל הרקע שלו. הוא מספר לי סיפור מדהים על ילדות עשוקה בירושלים. בן יחיד לזוג הורים קשישים, קרן-האור היחידה של אנשים אבודים, שעם הולדתו החלו חיים מחדש. ילד שהתגורר עם הוריו, עד נישואיו, בחדר מאחרי המכולת, ילד שבכל שעה שניה הדביק את בולי דב יוסף ועבד במכולת. למד בבית-ספר. מעלה של עילית הנוער הדתי-ציוני בירושלים, בית-סיפרם של ילדי העשירים.

דווקא? למה לא על דנקנר, למשל? זה מובן. דנקנר התפקר, זרק את הכיפה, שכח את עברו הדתי. חיים באר, לדאבונם של אנשי גוש-אמונים, עדיין חובש כיפה. אשתו נורית מדריכת טיולים בזרם החינוך הממלכתי הדתי, שלושת ילדיו – רוני, אברהם וצביקה – מחונכים על פי דת ישראל. חיים באר הוא אדם דתי, והם כועסים על כך שהוא, שלמד אתם בבית-הספר, שאחרי מלחמת ששת הימים היה אחד מהם. חסיד של ארץ ישראל השלמה, מדבר עכשיו נגדם ונגד האידיאלים שלהם. חיים באר בן 40, נעים שיחה, מסביר

שמאלנים (בצדק ושלא בצדק). כזה היה בית-ספר. מעלה שהצמיח אותו, כזה היה שבט צופי. משוואות, שהצריך שלו היה ב.שמידט, כך כינינו את חדר-ההת-עמלות של בית-הספר, שהמך בימי שלישי אחר-הצהריים ובימי שבת אחר-הצהריים לצריך של הצופים. אני יושבת עם חיים באר, שסיפרו „נוצות” זכה בהצלחה בלתי רגילה, שמאמריו ב„דבר” מקוממים עליו מדי שבוע את חבריו מגוש-אמונים. הוא צמח אצלנו, הם אומרים, נשתבשה עליו דעתו. הם אומרים. מדוע הם כועסים כליכד על חיים באר

הוא יכול היה להיות אחד מהם. היו לו כל הנתונים לכך. הוא גדל והתחנך במקום שהם התחנכו בו. הוא למד בבית-ספר „מעלה” ביחד עם הרב שילת, בנו של המנהל גרינשפן, שהיה אם זכרוני אינו מטעני נער נחמד מאוד. הוא חשב את ספסל הלימודים ביחד עם אורי אליצור, שגם בחלומות הכי שחורים שלי לא הייתי מאמינה שיהפוך יום אחד קנאי שכזה. יצחק ספיר, גם הוא מראשי גוש-אמונים, היה אחד מחבריו. ואילו מן העבר השני אמנון דנקנר, אורי גולדשטיין, ישראל סגל ועוזי בניזמן, כולם עיתונאים, כולם מתפקדים, חלקם מכונה